

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ
สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย
Development of A Short Term Training Course Curriculum in
Make - Up for Beauty School Career Students

วารภรณ์ โอภาโส*, วิวัฒน์ เพชรศรี, สุนิตต์ตา เย็นทั่ว

Varaphorn Ophaso, Wiwat Petsri, Sunitta Yentour

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จังหวัดจันทบุรี 22000

Faculty of Education, Rambhai Barni Rajabhat University, Chanthaburi 22000 Thailand

*Corresponding author E-mail: varaphorn9@hotmail.com

(Received : May 4 2020 ; Revised : June 6 2020 ; Accepted : July 20 2020)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษา
กลุ่มวิชางานเสริมสวย 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น และ 3) เพื่อเปรียบเทียบ
ทักษะการปฏิบัติของนักศึกษา ก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษากลุ่มวิชา
เสริมสวย วิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน
ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องของ
องค์ประกอบหลักสูตร 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบวัดทักษะการปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่
ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย มีค่าเฉลี่ยของการ
ประเมินเพื่อรับรองคุณภาพของหลักสูตร เท่ากับ 4.67
- 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษา
กลุ่มวิชางานเสริมสวย พบว่า หลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) ทักษะการปฏิบัติของนักศึกษาที่ใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชา
งานเสริมสวย พบว่า ทักษะการปฏิบัติหลังใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น, การแต่งหน้า, กลุ่มวิชางานเสริมสวย

Abstract

The purposes of this research were 1) to develop a curriculum for a short training course in makeup for career for students in Beauty and Makeup Department. 2) to compare achievement of students before and after using a short training courses and 3) to compare the practical skills of students before and after using a short training course. The sample group included 30 students in the beauty and makeup department enrolling in the academic year 2019 of Polytechnic College Chanthaburi under the office of Vocational Education Commission. Purposive sampling method was used to select the samples. The research instruments consisted of 1) the suitability assessment form of the curriculum, 2) the achievement test, 3) the practical skills test. The statistics used for data analysis were mean, standard deviation and t-test.

The results of the research were as follows :

- 1) A short training course in makeup for career for students in Beauty and Makeup Department was at 4.67
- 2) The learning achievement with a short training course in makeup for career for students in Beauty and Makeup Department revealed that the achievement after using the short training curriculum was higher than before using the curriculum with statistical significance of .05
- 3) The practice skills with a short training course in makeup for beauty school career student revealed that the practical achievement after using the curriculum was higher than before using the curriculum with statistical significance of .05

Keywords : short training course, makeup, beauty career

บทนำ

แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560 - 2579 กล่าวว่า การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างคน สร้างสังคม และสร้างชาติ เป็นกลไกหลักในการพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพ สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างเป็นสุขในกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกศตวรรษที่ 21 เนื่องจากการศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างความได้เปรียบของประเทศเพื่อการแข่งขันและยืนหยัดในเวทีโลกภายใต้ระบบเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นพลวัต ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกจึงให้ความสำคัญและทุ่มเทกับการพัฒนาการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของตนให้สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของระบบเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ ภูมิภาค และของโลก ควบคู่กับการธำรงรักษาอัตลักษณ์ของประเทศ ในส่วนของประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษา การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของคนไทยให้มีทักษะ ความรู้ความสามารถ และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงานและการพัฒนาประเทศ ภายใต้แรงกดดันภายนอกจากกระแสโลกาภิวัตน์ และแรงกดดันภายในประเทศที่เป็นปัญหาวิกฤตที่ประเทศต้องเผชิญ เพื่อให้คนไทยมีคุณภาพชีวิตที่ดี สังคมไทยเป็นสังคมคุณธรรม จริยธรรม และประเทศสามารถก้าวข้ามกับดักประเทศที่มีรายได้ ปานกลางไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วรองรับการเปลี่ยนแปลงของโลกทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษา ระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2560 : 1)

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ ต้องเป็นการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนาคนในด้านวิชาชีพระดับฝีมือ ระดับเทคนิค และระดับเทคโนโลยี รวมทั้งเป็นการยกระดับการศึกษาวินัยให้สูงขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน โดยนำความรู้ในทางทฤษฎีอันเป็นสากลและภูมิปัญญาไทยมาพัฒนาผู้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในทางปฏิบัติและมีสมรรถนะจนสามารถนำไปประกอบอาชีพในลักษณะผู้ปฏิบัติหรือประกอบอาชีพโดยอิสระได้ (พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา, 2551 : 3)

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาจึงจำเป็นต้องกำหนดแผนปฏิรูปเพื่อพัฒนาการอาชีวศึกษาให้มีความเข้มแข็งทันต่อการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อสนองตอบแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนา คือ ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและสังคมไทย ในมาตรา 20 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ระบุว่า การอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาเอกชน สถานประกอบการหรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 (2545 : 12)

วิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี เป็นวิทยาลัยในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จัดการเรียนการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และระดับวิชาชีพระยะสั้นจากการที่รัฐบาลมีนโยบายการแก้ปัญหาความยากจน จึงมีการตั้งกลุ่มอาชีพต่าง ๆ เป็นจำนวนมากเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการสร้างอาชีพ สร้างรายได้ให้กับชุมชน วิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี ได้ให้ความสำคัญส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรใหม่ ๆ เสมอเพื่อให้ทันยุคทันสมัยและตรงตามความต้องการของชุมชนและตลาดแรงงาน จึงทำให้หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี ได้รับความนิยมนิยมความสนใจจากชุมชนเพื่อเข้ารับการศึกษากันเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะประเภทวิชาคหกรรม 4 สาขาวิชา คือ 1) สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย 2) สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ 3) สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป และ 4) สาขาวิชาคหกรรมธุรกิจ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น, 2558)

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการของสังคม มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะสามารถทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ เกิดความชำนาญ และเกิดเจตคติที่ดีเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกระทั่งทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิภาพ และยังช่วยเสริมสร้างพฤติกรรม การกระทำ และการแสดงออกในทางที่ดี มีการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้นักศึกษาเกิดการช่วยแก้ปัญหาการเอาเปรียบของคนในสังคมให้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สามารถพัฒนาคนให้เกิดปัญญา คิดทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เพื่อส่งเสริมให้คนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข ดังที่ ชูชัย สมบัติไกร (2554: 7) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรม (training) ว่าหมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งถูกจัดขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อสร้างหรือเพิ่มความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) ความสามารถ (ability) รวมทั้ง ความตระหนักรู้และแรงจูงใจของบุคลากรในองค์กร อันจะส่งผลให้บุคลากรเหล่านั้นมีเจตคติ (attitude) ต่อองค์กร และผลการปฏิบัติงานสูงขึ้นกว่าเดิม สอดคล้องกับบรรวรธน ศรียาภัย (2554: 11) ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่าหมายถึง กระบวนการหนึ่ง ๆ ที่องค์กรจัดขึ้นเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ทักษะ

ความสามารถในการทำงาน และประสบการณ์แก่บุคลากร โดยอาจจัดอบรมเองหรือให้บุคลากรไปอบรมที่องค์กรอื่นจัด นอกจากบุคลากรจะเพิ่มสมรรถภาพในการทำงานแล้ว ยังเป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมให้มีลักษณะอันพึงประสงค์ขององค์กร ประโยชน์สูงสุดของการอบรมก็คือการที่ผู้รับการฝึกอบรม นำสาระที่ได้มาใช้ในการทำงาน นำพาองค์กรไปแข่งขันกับองค์กรอื่น ๆ การดำเนินงานเจริญก้าวหน้า

ปัจจุบันการแต่งหน้ามีความสำคัญและมีบทบาทในชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมาก ซึ่งจะเห็นได้จากอุตสาหกรรมเครื่องสำอางความงาม และธุรกิจทางด้านความบันเทิงที่มีความนิยมอย่างแพร่หลาย ศิลปะการแต่งหน้ามีผลต่อการสะท้อนกลับด้านบุคลิกภาพ สร้างความโดดเด่น เสริมสร้างบุคลิกให้ดูดีขึ้น สามารถสร้างเสน่ห์ให้กับตัวเอง และทำให้มีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นในยุคที่การศัลยกรรมได้เข้ามามีบทบาทกับวิถีชีวิตประจำวันอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการทำศัลยกรรมจมูก เสริมคาง ตาสองชั้น ปากกระจับ หน้าเรียว เปลี่ยนสีผิวเข้มให้เป็นผิวขาว จะเห็นได้ว่ามีผู้คนมากมายเลือกทำศัลยกรรม เหตุผลที่นิยมทำศัลยกรรมกันมากมายขนาดนี้เกิดจากหลายเหตุผลด้วยกัน หนึ่งในเหตุผลของการคิดทำศัลยกรรมก็คือ รู้สึกว่าการแต่งหน้าเป็นเรื่องยาก แต่งไม่เป็น แต่งอย่างไรก็ไม่สวย ไม่รู้เทคนิคการแก้ไขรูปหน้า จึงเลือกที่จะทำศัลยกรรมทั้งที่การศัลยกรรมมีความเสี่ยงสูงมากบางคนทำแล้วสวยบางคนทำมาแล้วดูแย่กว่าเดิมต้องแก้ไขหลายครั้งมากดังที่เห็นเป็นข่าวและมีค่าใช้จ่ายในการทำศัลยกรรมสูงมาก อย่างไรก็ตามการทำศัลยกรรมไม่ใช่เรื่องผิด แต่ควรพิจารณาให้ถี่ถ้วนตัดสินใจเพราะอาจเกิดผลร้ายมากกว่าผลดี การแต่งหน้านั้นเป็นศาสตร์ทางด้านความงามแขนงหนึ่ง ที่มีการสร้างสรรค์อย่างลงตัวระหว่างศาสตร์และศิลปะ การประยุกต์หลักศิลปะ เช่น แสงเงา หลักทฤษฎีสี รูปทรง เส้น และรูปทรงตามลักษณะกายวิภาคของโครงสร้างใบหน้ามนุษย์ รวมทั้งการแต่งหน้าตามสมัยนิยมที่ถูกต้องอย่างสร้างสรรค์

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ตระหนักถึงความสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย โดยโครงสร้างของหลักสูตรได้ปรับให้สามารถใช้ได้กับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระยะสั้น ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูล เทคนิคการแต่งหน้าจากตำราต่าง ๆ มาประยุกต์ โดยใช้ความรู้และประสบการณ์ของผู้ทำวิจัยนำมาปรับใช้เพื่อให้นักศึกษานั้นสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองสามารถพัฒนาการแต่งหน้าและพัฒนาบุคลิกภาพให้ดูดียิ่งขึ้นที่ผ่านการพัฒนาารูปแบบและขั้นตอนยังไม่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้น เห็นลำดับขั้นตอนได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน

โดยนำหลักสูตรที่ 16 แต่งหน้า Basic จำนวน 30 ชั่วโมง ของกลุ่มวิชางานเสริมสวย สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป ประเภทวิชาคหกรรม มาพัฒนาเพื่อให้มีเนื้อหาที่ทันสมัย เข้าใจง่าย มีขั้นตอนและกระบวนการที่ชัดเจน โดยใช้ชื่อเรื่องว่า “ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ” เพื่อให้นักศึกษาวิชาชีพระยะสั้น สามารถนำความรู้ไปพัฒนานตนเอง สร้างงาน สร้างอาชีพ สร้างรายได้ ให้กับตนเองและครอบครัวได้อย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติของนักศึกษา ก่อนและหลังใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 กลุ่ม ได้แก่ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างระยะที่ 1 การสำรวจและพัฒนาศาสตร์ และระยะที่ 2 การนำหลักสูตรไปใช้และผลการประเมินหลักสูตร มีดังนี้

ระยะที่ 1 การสำรวจและพัฒนาศาสตร์

1. ประชากรที่ใช้ในการสำรวจและพัฒนาศาสตร์ ได้แก่

- 1.1 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน
- 1.2 ตัวแทนสถานประกอบการ จำนวน 5 คน
- 1.3 นักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย สังกัด

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ภาคตะวันออก ได้แก่ วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ จำนวน 101 คน วิทยาลัยเทคนิคบางแสน จำนวน 60 คน วิทยาลัยสารพัดช่างระยอง จำนวน 90 คน วิทยาลัยสารพัดช่างฉะเชิงเทรา จำนวน 120 คน วิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี จำนวน 70 คน วิทยาลัยสารพัดช่างตราด จำนวน 40 คน วิทยาลัยสารพัดช่างปราจีนบุรี จำนวน 40 คน วิทยาลัยเทคนิคนครนายก จำนวน 15 คน รวม 8 วิทยาลัย จำนวนนักศึกษา 536 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจและพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 7 คน ตัวแทนสถานประกอบการ จำนวน 5 คน และนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย วิทยาลัยสารพัดช่าง จันทบุรี จำนวน 20 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ระยะที่ 2 การนำหลักสูตรไปใช้และผลการประเมินหลักสูตร

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ภาคตะวันออก ได้แก่ วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ จำนวน 101 คน วิทยาลัยเทคนิคบางแสน จำนวน 60 คน วิทยาลัยสารพัดช่างระยอง จำนวน 90 คน วิทยาลัยสารพัดช่างฉะเชิงเทรา จำนวน 120 คน วิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี จำนวน 70 คน วิทยาลัยสารพัดช่างตราด จำนวน 40 คน วิทยาลัยสารพัดช่างปราจีนบุรี จำนวน 40 คน วิทยาลัยเทคนิคนครนายก จำนวน 15 คน รวม 8 วิทยาลัย จำนวนนักศึกษา 536 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ของวิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา จำนวน 30 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของหลักสูตรของฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{x}$	SD	แปลผล
1.	หลักการและเหตุผลของหลักสูตร	4.86	0.13	มีความสอดคล้อง
2.	วัตถุประสงค์ของหลักสูตร	4.57	0.24	มีความสอดคล้อง
3.	เนื้อหาสาระของหลักสูตร	4.57	0.25	มีความสอดคล้อง
4.	โครงสร้างของหลักสูตร	4.52	0.38	มีความสอดคล้อง
5.	กิจกรรมการฝึกอบรม	4.68	0.12	มีความสอดคล้อง
6.	สื่อ/วัสดุ ประกอบการฝึกอบรม	5.00	0.00	มีความสอดคล้อง
7.	การวัดผลประเมินผล	4.57	0.16	มีความสอดคล้อง
	โดยรวม 7 ด้าน	4.67	0.12	มีความสอดคล้อง
ประสิทธิภาพของหลักสูตร เท่ากับ 4.67				

จากตารางที่ 1 พบว่า ความเหมาะสมและสอดคล้องขององค์ประกอบของหลักสูตร เพื่อรับรองคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย มีความสอดคล้องทุกข้อ และประสิทธิภาพของหลักสูตรทั้งฉบับ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1

- แบบประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตร ฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย

ระยะที่ 2

- หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย

- แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

- แบบวัดทักษะการปฏิบัติ

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย และได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลไว้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพความเหมาะสมและสอดคล้องขององค์ประกอบหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย ตามเกณฑ์ ดังนี้

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	t-test	p-value
ก่อนเรียน	30	45.67	13.87	2.22	24.90	.000*
หลังเรียน	30	85.33	25.60	1.71		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับ ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ ของนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน ร้อยละ 45.67 มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 13.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.22 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ร้อยละ 85.33 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.71 สรุปได้ว่านักศึกษา

มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลทักษะการปฏิบัติก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลทักษะการปฏิบัติก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย

ทักษะการปฏิบัติ	n	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	t-test	p-value
ก่อนใช้หลักสูตร	30	50.44	15.13	1.53	45.21	.000*
หลังใช้หลักสูตร	30	90.33	27.10	2.20		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติ เกี่ยวกับศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ ของนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย มีผลทักษะการปฏิบัติก่อนการใช้หลักสูตร ร้อยละ 50.44 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.53 ส่วนผลทักษะการปฏิบัติหลังใช้หลักสูตร ร้อยละ 90.33 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 27.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.20 สรุปได้ว่า นักศึกษามีผลทักษะการปฏิบัติ หลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อน การฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีของนักการศึกษาหลายท่าน ศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม ทั้งภายในประเทศ และภายนอกประเทศ จากนั้นกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ สอดคล้องกับจุดประสงค์ มีความหลากหลายและตอบสนอง ความสนใจของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทาบ (Taba, 1962 : 10) กล่าวไว้ว่า ทุกหลักสูตรไม่ว่าจะเป็นการออกแบบ ในลักษณะใด ๆ ก็ตาม จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ เกี่ยวกับองค์ประกอบหลักของหลักสูตร ซึ่งความต่อเนื่องและ สอดคล้องกันอยู่ 4 ส่วนด้วยกัน ได้แก่ จุดมุ่งหมายทั่วไปและ จุดมุ่งหมายเฉพาะ การเลือกและสร้างเนื้อหาสาระ การจัดรูปแบบ และประสบการณ์เรียนรู้ และการประเมินผล

โดยได้ขยายความเกี่ยวกับองค์ประกอบหลักไว้ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะ เป็นส่วน ประกอบที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะจุดมุ่งหมายจะเป็น เครื่องชี้วัดถึงเป้าหมายและเจตนารมณ์ของหลักสูตรว่าต้องการ ให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเป็นเช่นใด ซึ่งจุดมุ่งหมายทั่วไปจะกล่าวไว้ อย่างกว้าง ๆ และค่อนข้างเป็นปรัชญาเน้นที่คำนึงมากกว่าการเน้น ทางด้านจิตวิทยาหรือด้านการเรียนการสอน ส่วนจุดมุ่งหมาย เฉพาะจะเน้นที่การประยุกต์ใช้มากกว่า เป็นจุดมุ่งหมายที่กล่าวไว้ ในส่วนที่เป็นจุดมุ่งหมายของกลุ่มวิชาหรือรายวิชาต่าง ๆ ที่มีอยู่ ในหลักสูตรนั่นเอง 2. เนื้อหาสาระและประสบการณ์เรียนรู้ จะเป็น สี่กลางที่จะพาผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ได้กำหนดไว้

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ที่สร้างขึ้นได้หลักสูตรที่เหมาะสมสอดคล้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมาก โดยผู้วิจัยได้สร้างหลักสูตรฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพซึ่งช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาทุกประการ อีกทั้งหลักสูตรฝึกอบรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นผ่าน ขั้นตอนอย่างมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม โดยเริ่มจากการวิเคราะห์ หลักสูตรและการศึกษาจากเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการแต่งหน้า

เนื้อหาสาระที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อาจแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ ข้อเท็จจริงความรู้ ธรรมดา ความคิดรวบยอดและหลักการ การแก้ปัญหาและความคิดสร้างสรรค์ เจตคติและค่านิยม ทักษะทางกาย 3. กิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอน 4. การประเมินผลเป็นการเสนอแนะแนวทางการดำเนินการวัดและประเมินผลที่มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับหลักสูตรนั้น ๆ เปรียบเสมือนเป็นการกำหนดเครื่องมือในการควบคุมการใช้หลักสูตร และทาบ (Taba, 1962 : 454-455) ได้กล่าวถึง กระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามความเชื่อที่ว่า ผู้เรียนมีพื้นฐานแตกต่างกัน โดยกำหนดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1. วินิจฉัยความต้องการ : สำรวจสภาพปัญหา ความต้องการ และความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคม และผู้เรียน 2. กำหนดจุดมุ่งหมาย : หลังจากได้วินิจฉัยความต้องการของสังคมและผู้เรียนแล้วจะกำหนดจุดมุ่งหมายที่ต้องการให้ชัดเจน 3. คัดเลือกเนื้อหาสาระ : จุดมุ่งหมายที่กำหนดแล้วจะช่วยให้เลือกเนื้อหาสาระให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย วย ความสามารถของผู้เรียน โดยเนื้อหาต้องมีความเชื่อถือได้ และสำคัญต่อการเรียนรู้ 4. จัดเนื้อหาสาระ : เนื้อหาสาระที่เลือกได้ยังต้องจัดโดยคำนึงถึงความต่อเนื่อง และความยากง่ายของเนื้อหา วมภาวะความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน 5. คัดเลือกประสบการณ์เรียนรู้ : ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และจุดมุ่งหมายของหลักสูตร 6. จัดประสบการณ์การเรียนรู้ : ประสบการณ์การเรียนรู้ควรจัดโดยคำนึงถึงเนื้อหาสาระและความต่อเนื่อง 7. กำหนดสิ่งที่จะประเมินและวิธีการประเมินผล : ตัดสินใจว่าจะต้องประเมินอะไร เพื่อตรวจสอบผลว่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ และกำหนดด้วยว่าจะใช้วิธีประเมินผลอย่างไร ใช้เครื่องมืออะไร

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษากลุ่มวิชาการเสริมสวย วิทยาลัยสารพัดช่างจันทบุรี ที่ใช้แบบทดสอบวัดความรู้เรื่องศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ากิจกรรมการฝึกอบรมเอื้อต่อการเรียนรู้ ทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการทำกิจกรรม รูปแบบของการจัดกิจกรรมมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจนกระตุ้นให้นักศึกษาได้พัฒนาความคิดและความเข้าใจ และกิจกรรมส่วนใหญ่เน้นทักษะการปฏิบัติ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอผลงาน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ และทำให้เกิดทักษะในการปฏิบัติอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวันทนา เนาว่าวัน (2548 : 47) กล่าวถึงวัตถุประสงค์การจัดการฝึกอบรมสรุปดังนี้ 1. เพื่อปรับปรุงระดับความตระหนักในตนเองของแต่ละบุคคล ความตระหนักในตนเอง คือ การเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองอันได้แก่

การทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของตน ในองค์กร การตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ตนเองปฏิบัติจริง และปรัชญาที่ยึดถือการเข้าใจถึงทัศนคติที่ผู้อื่นมีต่อตนเอง และ การเรียนรู้ว่าการกระทำของตนเองมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร เป็นต้น 2. เพิ่มพูนทักษะการทำงานของแต่ละบุคคล โดยอาจเป็นทักษะด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านก็ได้ เช่น การใช้อินเทอร์เน็ต 3. เพิ่มพูนแรงใจของบุคคล อันจะทำให้การปฏิบัติงานเกิดผลดี แม้ว่าบุคคลหนึ่ง ๆ จะมีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงาน แต่หากขาดแรงจูงใจในการทำงานแล้ว บุคคลนั้นก็อาจ ไม่ได้ใช้ความรู้ และความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ และผลงานก็ย่อมจะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังนั้น การสร้างแรงจูงใจจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการปฏิบัติ เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษาหลักสูตรวิชาการเสริมสวย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดกิจกรรมการฝึกอบรมมีรูปแบบที่ชัดเจน มีสื่อการสอนจากเอกสารและเพาเวอร์พอย สไลด์เป็นลำดับขั้นตอน วิทยากรคอยดูแลอย่างใกล้ชิดขณะที่นักศึกษาลงมือปฏิบัติ หากนักศึกษาไม่เข้าใจจะมีการสาธิตเพิ่มเติมเป็นรายบุคคล นอกจากนักศึกษาลงมือปฏิบัติตามที่วิทยากรสาธิตจนเกิดทักษะความชำนาญแล้ว ก็จะสามารถเกิดความคิดสร้างสรรค์ ความละเอียด ความเรียบร้อย ความประณีตสวยงาม และสามารถส่งผลงานได้ตามระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทิศนา ขัมมณี (2551 : 104-106) กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนที่เน้นด้านทักษะปฏิบัติมียุทธวิธี 3 ยุทธวิธี เพื่อให้ผู้สอนได้เลือกใช้ให้เหมาะสมกับเงื่อนไขของสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งได้ลำดับขั้นตอนในการดำเนินการที่เหมาะสมกับแต่ละยุทธวิธีด้วย มีรายละเอียดดังนี้

1. การสอนทฤษฎีก่อนลงมือปฏิบัติ เป็นการสอนที่เหมาะสมสำหรับการสอนเนื้อหาของงานปฏิบัติที่มีลักษณะซับซ้อนหรือเสี่ยงอันตราย และลักษณะของเนื้อหาสามารถแยกส่วนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติได้อย่างชัดเจน ซึ่งมีการดำเนินการที่มีขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นนำ เป็นขั้นที่จะแนะนำและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเห็นคุณค่าในงานนั้น 2) ให้ความรู้ เป็นขั้นที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานที่จะทำ ซึ่งครูจะสามารถใช้การใด ๆ ก็ได้ แคควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถาม จนกระทั่งผู้เรียนเกิดความเข้าใจ 3) ขั้นให้ฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนลงมือทำงาน ซึ่งเริ่มจากการให้ผู้เรียนทำตามหรือเลียนแบบ หรือให้ลองผิดลองถูกต่อไปจึงให้ลองทำเอง โดยครูคอยสังเกตและให้ข้อมูลป้อนกลับเป็นระยะ จนกระทั่งทำได้ถูกต้อง แล้วจึงให้ฝึกทำหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งทำได้ชำนาญ 4) ขั้นประเมินผลการเรียนรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนประเมินทักษะปฏิบัติ และลักษณะนิสัยในการทำงานของผู้เรียน 5) ขั้นประเมินผลความคงทนของการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็ขั้นที่ผู้สอน

จะรู้ว่าการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้นมีความยั่งยืนหรือไม่ หากผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานได้อย่างชำนาญ ผู้เรียนก็ควรจะจำสิ่งเรียนรู้ได้ดีและนาน 2. การสอนงานปฏิบัติ ก่อนสอนทฤษฎีเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสม สำหรับเนื้อหางานปฏิบัติที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน หรือเป็นงานปฏิบัติที่ผู้เรียนเคยมีประสบการณ์มาบ้างแล้ว เป็นงานที่มีอัตราการเสี่ยงอันตรายกับชีวิตน้อย ซึ่งมีการดำเนินการที่มีขั้นตอนดังนี้ 1) ชี้แนะ ปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ 1 2) ชี้ให้ผู้เรียนปฏิบัติและสังเกตการณ์ ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงาน และมีการสังเกตการณ์ ให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติมีการสังเกตการณ์ปฏิบัติ และจดบันทึกข้อมูลไว้ 3) ชี้นำวิเคราะห์ การปฏิบัติและสังเกตการณ์ร่วมกับวิเคราะห์พฤติกรรมในการปฏิบัติและการอภิปรายผลการวิเคราะห์ 4) ชื่นเสริมความรู้จากผลการวิเคราะห์และอภิปรายการปฏิบัติ ผู้สอนจะทราบว่า ควรเสริมความรู้อะไรให้แก่ผู้เรียน จึงจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนในการปฏิบัติ 5) ชี้ให้ผู้เรียนปฏิบัติงานใหม่ เมื่อรู้จุดบกพร่องและได้ความรู้เสริมที่จะใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่อง จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติงานใหม่อีกครั้ง 6) ชื่นประเมินผลการเรียนรู้ ปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ 1. 7) ชื่นประเมินผลความคงทนของการเรียนรู้ ปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ 1. 3. การสอนทฤษฎีและปฏิบัติไปพร้อม ๆ กันเป็นการสอนที่เหมาะสมสำหรับบทเรียนที่มีลักษณะของเนื้อหาภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติที่ไม่สามารถแยกจากกันได้เด็ดขาด มีขั้นตอน ดังนี้ 1) ชี้แนะ 2) ชื่นให้ความรู้ให้ปฏิบัติ และให้ข้อมูลย้อนกลับไปพร้อม ๆ กัน 3) ชื่นให้ปฏิบัติงานตามลำพัง 4) ชื่นประเมินผลการเรียนรู้ 5) ชื่นประเมินผลความคงทนของการเรียนรู้งานปฏิบัติ

สรุปได้ว่า หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพในระดับเหมาะสมมาก สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมและพัฒนาทักษะการแต่งหน้าของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้

1. ครูควรศึกษารายละเอียดของหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ให้เข้าใจและจัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้ครบตามที่ระบุไว้ หรืออาจมีการจัดเตรียมให้เหมาะสม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมของนักศึกษาดำเนินไปอย่างมีลำดับขั้นตอนและบรรลุวัตถุประสงค์

2. ควรมีการบันทึกข้อบกพร่องของหลักสูตร พฤติกรรมของนักศึกษาทุกคนโดยการสังเกตจากการทดลองกับนักศึกษาไว้ด้วย เพื่อนำมาปรับปรุงในการใช้ครั้งต่อไป

3. ผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ควรส่งเสริมสนับสนุนให้มีการผลิตและใช้หลักสูตรมากขึ้น เพื่อช่วยพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร และกระตุ้นทักษะการปฏิบัติในทุกรายวิชาให้มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น ในเนื้อหาและรายวิชาอื่น ๆ ที่ยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาไว้ เพื่อจะได้มีหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นที่หลากหลายทุกรายวิชา

2. ควรศึกษาการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น เรื่อง ศิลปะการแต่งหน้าเพื่ออาชีพ สำหรับนักศึกษากลุ่มวิชางานเสริมสวย ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การสอนแบบออนไลน์ หรือเอกสารประกอบการสอนเป็นต้น เพื่อส่งเสริมทักษะการปฏิบัติ และช่วยประหยัดเวลาในการสอนของครู

เอกสารอ้างอิง

- ชูชัย สมิทธิไกร. (2554). จิตวิทยาอุตสาหกรรมการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา แคมมณี. (2551). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวรรณ ศรีชัยภักย์. (2554). การจัดประชุมและฝึกอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ. สมุทรปราการ : เดอะ บัค พลัสพับลิชชิง.
- วันทนา เนาว์วัน. (2548). การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม. พระนครศรีอยุธยา : คณะวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร : สำนักนายกรัฐมนตรี
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2551. กรุงเทพมหานคร : สำนักนายกรัฐมนตรี
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พ.ศ. 2558. (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพมหานคร : สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษา
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579. สืบค้น พฤศจิกายน 4, 2561, จาก <http://www.onec.go.th>.